

Warszawa, dnia 19 grudnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 613/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz (spr.)

Sędziowie: SO Sebastian Mazurkiewicz

SR del. Michał Bukiewicz

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Anna Tarasiuk

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 19 grudnia 2017 r.

sprawy B. A. córki M. i E., ur. (...) w W.

oskarżonej z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 2 marca 2017 r. sygn. akt II K 637/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty za II instancję oraz zwalnia oskarżoną od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Maciej Schulz SSO Sebastian Mazurkiewicz SSR del. Michał Bukiewicz

VI Ka 613/17

UZASADNIENIE

B. A. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 6 września 2012 roku w L. woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczyła wspólnie z P. Ś. i M. K. w obrocie znaczną ilością środków odurzających w ten sposób, że wraz z P. Ś. środki te nabyła od M. K. celem dalszego ich odsprzedania nieustalonym osobom, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w dniu 6 września 2012 roku w L. i W., woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy posiadała znaczną ilość środków psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze 995,6 g netto, tj. o czyn z art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 2 marca 2017 roku, II K 637/13 orzekł:

- I. oskarżoną B. A. od popełnienia zarzucanego jej czynu z pkt I uniewinnił;
- II. oskarżoną B. A. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z pkt II i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał ją na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- III. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych wykazanych na k. 67-68 pod poz. 7,9,13 i 16;
- IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 6 września 2012 roku do dnia 9 września 2012 roku;
- V. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1974,64 zł tytułem kosztów postępowania w tym kwotę 300 zł tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej i prokurator. Obrońca oskarżonej zaskarżył wyrok w całości, podnosząc zarzut naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. Podniósł przy tym błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nietrafnym ustaleniu, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu. W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości, podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania poprzez uznanie, że nie doszło do wykazania udziału oskarżonej w popełnieniu zarzucanego jej czynu z pkt I, a nadto błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżona nie uczestniczyła w obrocie środkami odurzającymi, a tym samym nie można przypisać jej sprawstwa co do czynu z pkt I aktu oskarżenia. Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji. Na rozprawie apelacyjnej prokurator sprecyzował, że wniosek dotyczy części w zakresie uniewinnienia od czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktycznie w oparciu o zgromadzone w sprawie materiały dowody, wskazując w jakim zakresie dał wiarę poszczególnym dowodom.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów apelacji wniesionej przez prokuratora. Samo uznanie, że oskarżona posiadała środki odurzające i udała się wraz z P. Ś. w okolice stadionu w L. nie oznacza, że pełniła rolę w procesie wprowadzania do obrotu środków odurzających, jak wskazano to w opisie czynu. Oskarżona konsekwentnie twierdziła, że nie знаła powodu wyjazdu do L.. Odnośnie miejsca gdzie ma jechać była na bieżąco instruowana przez P. Ś., który po dotarciu do boiska wyszedł z samochodu i zostawił na kilka minut oskarżoną w samochodzie. Jak sama podkreślała została w samochodzie z uwagi na trzy psy rasy Y., które im towarzyszyły. Ten fragment wyjaśnień oskarżonej zasługuje w ocenie Sądu Okręgowego na wiarę i uwzględnienie. Brak jest materiału dowodowego, który wskazywałby, że oskarżona była świadoma w jakim celu pojechała wraz z w/w do L.. Nie można zdaniem tutejszego Sądu całkowicie wykluczyć, że oskarżona bierze udział w rozprowadzaniu środków odurzających. Niemniej jednak, w świetle zebranych dowodów nie ma podstaw do uznania, że w dniu 6 września 2012 roku brała udział w tym procederze. W pełni podzielić w tym zakresie należało poglądy Sądu Rejonowego tj. że oskarżyciel publiczny nie zgromadził dowodów wskazujących, że oskarżona wraz z P. Ś. nabyli od M. K. marihuanę celem dalszego odsprzedania. W związku z powyższym, mając na uwadze jedną z naczelnych zasad postępowania karnego z art. 5 § 2 k.p.k. należało uniewinnić oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej w pkt I aktu oskarżenia czynu. Wątpliwości co do jej sprawstwa nie mogły zostać usunięte, wobec czego winny zostać rozstrzygnięte na jej korzyść.

Odmierna sytuacja kształtuje się w odniesieniu do drugiego zarzucanego jej czynu, co nie pozwalało na podzielenie stanowiska obrońcy oskarżonej. Dowody zebrane w sprawie i całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy jednoznacznie wskazują, że oskarżona posiadała przy sobie środki odurzające. Obszerna argumentacja obrońcy

stanowi zwykłą polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Do ujawnienia amfetaminy u oskarżonej doszło po samym zdarzeniu, tj. w toku przeszukania torebki należącej do oskarżonej. Sugestie oskarżonej, że mogło dojść do podrzucenia jej środków odurzających przez funkcjonariuszy Policji, nie zasługują na uwzględnienie i w ocenie Sądu Okręgowego stanowią wyłącznie przyjętą linię obrony oskarżonej. Kwestia momentu dokonania po raz pierwszy przeszukania torebki oskarżonej była nadto wnikliwie analizowana na rozprawie głównej przed Sądem I Instancji. Na powyższą okoliczność przesłuchano wówczas funkcjonariuszy Policji, którzy nie potrafili w sposób szczegółowy odnieść się do samego momentu przeszukania torebki i powodów podejmowania czynności w takiej chronologii, co wynikało z upływu kilku lat od dnia zdarzenia i wielu podobnych interwencji jakie mieli pełnić służbę. Zatarcie szczegółów wydarzeń z uwagi na upływ czasu nie podważa jednakże wiarygodności ani wartości ich zeznań.

Podnoszone przez obrońcę regulacje odnoszące się do tej materii, wskazują na obowiązek sprawdzenia przez funkcjonariuszy Policji zawartości bagażu podręcznego osoby zatrzymanej po uprzednim dokonaniu kontroli osobistej. Zauważyć należy, że bezpośrednio po zatrzymaniu P. Ś. oskarżona wraz z Policją udała się do swojego miejsca zamieszkania, gdzie dokonano wszystkich czynności, w tym przeszukania samochodu osobowego, mieszkania, a także torebki. W aktach sprawy znajdują się sporządzone protokoły zatrzymania i przeszukania, które niejako obrazują kolejność podejmowanych czynności. W niniejszej sprawie, doszło do jednoczesnego zatrzymania dwóch osób, co do których istniało podejrzenie brania udziału w obrocie środkami odurzającymi. Wymagało to podjęcia szeregu czynności, kolejność ich wykonywania nie stanowi w istocie uchybienia proceduralnego, gdyż - raz jeszcze należy podkreślić - dokonano przeszukania oraz sporządzono protokół z tej czynności.

Orzeczona wobec oskarżonej kara roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia jej winy i społecznej szkodliwości czynu. Oskarżona wchodziła już uprzednio w konflikt z prawem naruszając przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wiedziała zatem, że tego rodzaju postępowanie jest naganne i nie pozostaje bezkarne. Mimo tego nie zważając wówczas na żadne okoliczności ani też swój stan zdrowia, który wielokrotnie podnosiła, posiadała środki odurzające. Konieczne jest zatem orzeczenie wobec niej kary o charakterze bezwzględny, gdyż wobec postawy oskarżonej jedynie resocjalizacja w warunkach izolacji daje szansę zrozumienia przez nią, że naruszanie obowiązującego porządku prawnego skutkuje poniesieniem realnej odpowiedzialności karnej. Dodatkowo kara ta zawiera element prewencji ogólnej tj. uświadomienie innych osób o konsekwencjach prawnych posiadania środków odurzających, szczególnie znaczenie w kontekście tego czynu ma też społeczne poczucie sprawiedliwości. Wszystkie te elementy przedkładają się na akceptację zarówno rodzaju jak i wymiaru orzeczonej kary.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

SSO Maciej Schulz SSO Sebastian Mazurkiewicz SSR del. Michał Bukiewicz